

Verdensteaterdags budskab 2014 – af Brett Bailey/Sydafrika

Overalt hvor der findes menneskelige samfund, vil den ukuelige ånd i scenekunsten manifestere sig.

Under træer i små landsbyer, og på højteknologiske scener i den globale metropolis; i skoler og i den frie natur, i templer og i slummen, på urbane pladser, i medborgerhuse og i midtbykældre drages folk mod hinanden for at samles i de flygtige teatral verdner, som vi skaber i levende kød og blod, for at udtrykke vores menneskelige kompleksitet, vores diversitet, vores sårbarhed via åndedraget og stemmen.

Vi samles for at græde og for at erindre; for at grine og for at fordybe os; for at lære og bekræftes og for at forestille os hvordan verden kunne være. Vi samles for at undres over tekniske færdigheder, og for at inkarnere guder. For at dele vores kollektive åndeløshed over vores evne til at skabe skønhed, medfølelse og monstrositet. Vi kommer for at genoplades og styrkes. For at fejre vores forskellige kulturers rigdom, og for at opløse grænserne der skiller os ad.

Overalt hvor der findes menneskelige samfund, vil den ukuelige ånd i scenekunsten manifestere sig. Født af fælleskabet bærer den masker og kostumer fra vores forskellige traditioner. Den iklæder sig vores sprog, rytmer og gestus, og skaber et fælles rum midt i blandt os.

Og vi, kunstnerne, der arbejder i denne ældgamle tidsånd vi føler os overbevist om, at den skal gennemstrømme vores hjerter, vores ideer og vores kroppe for at afsløre vores virkeligheder i alle deres hverdagsagtige og glitrende mysterier.

Men i denne tidsalder hvor så mange millioner kæmper for at overleve, og lider under undertrykkende regimer og udnyttende kapitalisme, som må flygte fra konflikter og trængsel; i denne tid hvor vores privatliv bliver invaderet af efterretningstjenester og vores ord censureres af påtrængende regeringer; i hvilken skove bliver tilintetgjort, arter udryddet og havene forgiftede: hvad føler vi os så tvunget til at afsløre?

I denne verden af ulig magtfordeling, i hvilken forskellige hegemoniske ordner prøver at overbevise os om at én nation, én race, ét køn, én seksuel præference, én religion, én ideologi og ét kulturelt system er overlegent i forhold til alle andre, er det da virkelig forsvarligt at insistere på, at kunsten skal være løsrevet fra sociale agendaer.

Er vi, arenaernes og scenernes kunstnere, fuldstændig underlagt de sterile krav fra markedet, eller bruger vi i stedet den kraft vi besidder: til at skabe en plads i samfundets hjerter og sind, til at samle folk omkring os, at inspirere, fortrylle og oplyse, og at skabe en verden af håb og åbenhjertigt samarbejde?

Translated by Jazz Janne Noer Brøchner, Miriam Frandsen & Iben Nagel Rasmussen